

РЕШЕНИЕ

№ 8570

гр. София, 12.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 26.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **11715** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

С оглед задължителните указания на ВАС, дадени с Решение № 12543 от 20.11.2024г по адм д 4548/ 2024г :

Производство по реда на чл. 145 от Административно-процесуалния кодекс във вр. с чл. 405 и чл. 404, ал. 1 т. 1 от Кодекс на труда.

Образувано е по жалба на „Проучване и добив на нефт и газ“ АД срещу предписание, обективизирано в т.6 от Протокол за извършена проверка № ПР2308703 от 10.04.2023г. издаден от длъжностни лица в дирекция „Инспекция по труда“ [населено място].

Релевира оплаквания за незаконосъобразност на даденото предписание, поради материална незаконосъобразност и неизяснени факти и обстоятелствата от значение за случая. Поддържа, че не е нарушил изискванията на чл.16, ал.1, т.7 от ЗЗБУТ, тъй като работниците Д. Ц. и Д. И., назначени на длъжност „шофьор на товарен автомобил над 12т.“, са били обучени, инструктирани и екипирани за възложената работа за деня – да помогнат в работата на Т. Д.. Поддържа, че те са били с работно облекло и встрани от цистерната. Сочи, че даденото предписание е неправилно и необосновано тъй като в него, не се съдържат конкретни предписания и препоръки, които работодателят трябва да изпълни за да повиши превенцията от възможно рискове при работа. Не било ясно по какъв начин следва да бъде изпълнено даденото предписание – какви нормативни разпоредби следва да бъдат съобразени и какви контролни мерки следва да се вземат. Моли да се отмени акта в оспорената му част.

Ответникът- Дирекция „Инспекция по труда” П. не взема становище по жалбата.

СПП, редовно призовани не взема становище.

Административен съд- София, град в настоящия състав след като обсъди сочените в жалбата основания във връзка със събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от адресат на оспорения административен акт и срещу акт, който има характеристиките на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК, представляващ "Предписания" по чл. 404, ал. 1 от КТ, имащи характер на принудителна административна мярка (ПАМ), които съгласно изричната разпоредба на чл. 405 от КТ подлежат на съдебен контрол за законосъобразност. Следователно издаването на ПАМ следва да е съобразено с изискванията за издаване на административни актове по АПК, включително да се спазват изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК относно формата и съдържанието на акта.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган-инспектори от Дирекция "Инспекция по труда"-П., които по силата на чл. 404, ал. 1 от КТ имат правомощия да дават задължителни предписания на работодателите и длъжностните лица с цел отстраняване на нарушения на трудовото законодателство. Лицата дали процесното предписание в оспорената му част /т. 6/ заемат длъжност инспектор и главен инспектор в Дирекция "Инспекция по труда"- П. и следователно същите притежават териториална и материална компетентност "ex lege " да издават индивидуални административни актове "Предписания" по чл. 404, ал. 1 от КТ, каквото е оспореното в настоящото производство.

В случая процесното предписание по т.б е: П“ДНГ“ АД, в качеството си на работодател, да не допуска до местата, където съществува сериозна или специфична опасност за здравето и живота, лица, които не са подходящо обучени, инструктирани и екипирани, съгласно изискванията на чл.16, ал.1, т.7 от ЗЗБУТ.

Преди всичко съдът намира, че при издаването на оспорената принудителна административна мярка по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ по т.2 от процесното предписание е допуснато нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, тъй като липсват фактическите основания за издаването ѝ. Оспорената ПАМ не съдържа мотиви за прилагането ѝ, като органът е посочил единствено приетите за нарушени правни повели, без същите да са анализирани и без да са изложени конкретни съждения относно правно значимите факти.

Посочено е, че „Проучване и добив на нефт и газ“ АД, в качеството си на работодател, не е изпълнил задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд на работещите, като е допуснал на 09.03.2023г. лицата Д. И. Ц. и Д. Н. И. на длъжност „Шофьор на товарен автомобил над 12т.“ до място, където съществува сериозна опасност за здравето и живота им – участие при извършване на пропарване на автоцистерна за превоз на опасни товари с П. на работна площадка пред гаражи „Т.“, без да се е съобразил с техните компетентности описани в длъжностните им характеристики, и без да са подходящо обучени и инструктирани за посочената дейност, което е квалифицирано като нарушение на чл.16, ал.1, т.7 от Закон за здравословни и безопасни условия на труд (ЗЗБУТ).

Не е посочено конкретното място, на което работодателят да не допуска лица, които не са подходящо обучени, инструктирани и екипирани. С оглед доказателствата би могло единствено да се предположи /при все, че извеждане волята

на административния орган по тълкувателен път е недопустимо/, че органът счита, че това място е работна площадка пред гаражи „Т.“. Тъй като е посочено, че се касае за установената дейност извършвана от служителите Д. Н. И. и Д. И. Ц., следвало е да бъде конкретизирано в акта, кое е мястото в предприятието на работодателя до което те не следва да бъдат допускани. От документите по преписката се установява, че проверката от контролните органи е извършена по повод настъпила смърт на работника Т. Д., който извършвал дейност по пропарване на автоцистерна на работна площадка пред гаражи „Т.“. В същото време, Д. И. дава писмени обяснения, че той в качеството си на шофьор на тежкотоварен автомобил е закарал цистерната до указаното място, след което се е отдалечил при започване на процедурата. Именно работникът изпълняващ длъжността „шофьор“ следва да закара автоцистерната до съответното място за извършване на процедурата, с оглед на което не става ясно дали органите предписват на работодателя да ограничи достъпа на шофьора до тази площадка, в който случай на практика няма кой да закара тежкотоварния автомобил до там. Другият шофьор посочен в протокола – Д. Ц., в писмените си обяснения посочва, че единствено е помогнал в подготвителните дейности, след което при започване на процедурата по пропарване се е бил отдръпнал. Не са изложени мотиви и не става ясно, кое е конкретното нарушение, което органите са възприели – допускането до кое конкретно място в предприятието на жалбоподателя на двамата работници на длъжност „шофьор“ създава опасност за тях.

Също не става ясно дали нарушението се изразява в това, че те са били на място без да са обучени, или инструктирани, или екипирани, които са различни фактически основания, които само са изброени в акта, без да се изложи конкретика или мотиви. В разпоредителната част на акта са изброени и трите хипотези- обучени, инструктирани, и екипирани, докато в мотивната част се сочи, че не са обучени и инструктирани. Липсва яснота както до кое точно място работодателят, не следва да допуска лица, така и и каква опасност се създава за тях. Не са изложени мотиви, защо органите приемат, че на това място/тези места, съществува сериозна или специфична опасност за здравето и живота на лицата. Тоест, не става ясно, каква сериозна или специфична опасност за здравето и живота на работниците е съществувала, което да е пречка за присъствието им там. Никакви мотиви няма за конкретна опасност – дали се касае за сериозна опасност за здравето на лицата или за специфична опасност и в какво се изразява тази специфика.

Описаното като нарушение и респективно посочено като задължително предписание е твърде общо формулирано, тъй като липсва конкретизация до което точно място да не се допускат лицата, каква е опасността за здравето им, вкл и дали лицата не са обучени, или пък не са инструктирани или не са екипирани. Допуснатото нарушение при издаване на процесното предписание затруднява реализирането на правото на защита на адресата на задължителното предписание. Възпрепятства го да установи точно в какво се състои извършеното от него нарушение и съответно - точно какво е съдържанието на наложената ПАМ – какво действие и/или бездействие му се вменява в задължение да извърши или да се въздържа от извършване, тъй като формулировката е много обща.

С оглед изложеното, съдът приема жалбата за основателна и счита, че следва да отмени ПАМ в оспорената ѝ част, като издадена в противоречие с установените производствени правила, довело до некоректно изясняване на всички правнорелавантни факти, и като материално назаконосъобразна.

Относно разноските: Страните не претендират разноси.
Така мотивиран, Административен съд – София град,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ предписание, обективирано в т.6 от Протокол за извършена проверка № ПР2308703 от 10.04.2023г. на дирекция „Инспекция по труда“ [населено място].

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховния административен съд.

съдия: